

Gösta Karlsson har gått ur tiden

Publicerad 28 feb. 2020 10:01

Det är kul att leva, sa han ofta. Men kul är det inte, inte just nu. Inte efter att vi nåtts av budskapet att Gösta Karlsson slutat göra det han älskade. Gökas har gått ur tiden.

Skaraprofilen Gösta Karlsson blev 81 år gammal

För oss i den yngre generationen, som inte var med när det begav sig, var Gösta Karlsson en aldrig sinande källa av historia och inspiration. Trots att han med råge passerat pensionsåldern höll han kvar banden till tidningen som han är så förknippad med. Nästan varje dag kom han in för att prata, nästan alltid med nyheter som vi med mindre rutinerade öron missat. Inte sällan spred han salt över de misstag han ansåg att hans efterträdare gjort, men alltid med lika delar socker.

Det senaste året har tyvärr besöken blivit glesare, i takt med att tiden och sjukdom tog grepp om Gösta. Det är med sorg vi nås av beskedet att de svåraste av motståndare till slut vunnit kampen inte ens den outröttlige Gökas kunde vinna.

För oss var Gösta Karlsson tidningens själ, men också en av Skaras starkaste profiler. En man som alla kände, en man som kände alla.

Men så skulle det kanske inte ha blivit, Gösta var nämligen född i Gullspång och växte upp på fel sida berget sett till den geografi han sedan kom att bli förknippad med. Familjen flyttade nämligen till Skövde.

*Gösta Karlsson.
Bild tagen i samband med att han fyllde 75 år.*

Där tog han de första stegen in i den bransch som senare skulle bli hans. Som ung drygade han ut veckopengen som tidningsbud, sålde tidningar i Kyrkparken. Ett bra ställe, berättade Gösta skrattande senare:

- När gubbarna som köpt tidningen lämnade sina bänkar glömde de ofta den. Då kunde jag samla in dem och sälja en gång till.

Vägen in i tidningsbranschen fortsatte under militärtjänstgöringen, på F11 i Nyköping. Efter fullgjord tjänstgöring på dagtid knäckte han extra på kvällarna som reporter.

Där tog utvecklingskurvan en paus. Istället för fortsatta pennfäktningar flyttade Gösta till Katrineholm och satsade på en utbildning som företagsekonom. Men det var en karriär som aldrig blev, istället blev han handelsresande i parfym.

"Ett jobb som gav många nyttiga lektioner i konsten att handskas med olika sorters människor. Det är med människor som med parfym. Det gäller att hanteras varsamt med dem" var en sentens Gösta delade med sig av.

Till slut kom ändå skeppet till den hamn som han förknippas med. Gösta anställdes av Skaraborgs läns tidning, som lokalredaktör i Götene och det är väl ungefär här som han fick sitt smeknamn. Det var en tid då varje skribent skulle ha en signatur, och för GÖ sta KA rlsson blev Gökas mer än så.

Relaterat: [Vännerna minns Gösta Karlsson: "Fantastiskt trevlig"](#)

Som den mångsysslare han alltid varit tog han med mellanrum permis från redaktörsuppdraget. Som med uppdraget att styra upp Skaras 1000-årsfirande 1988.

Att det blev just då, mer än tio år sedan stiftet fyllde 1000, var mer en slump.

"Vi sa aldrig att Skara fyllde tusen år då, bara att vi skulle fira jubileet det året" påpekade Gösta som var jubileumsgeneral.

Gösta Karlsson som jubileumsgeneral för Skaras 1000-årsfirande 1988.

Lokalredaktionen försvann men Gösta blev kvar och bidrog starkt till tidningens profil, inte minst som frilansande skribent. Under många år var han också tidningens familjeredaktör och han skulle givetvis ha gjort ett bättre jobb än dessa lumpna rader om han fått uppdraget.

Men tiden och sjukdomen har nu segrat över den outröttlige.

Skara har blivit en profil fattigare. Vi kommer att sakna en vän och glädjekälla.

Våra tankar går till hans familj.

Börje Andersson – Nyhetschef

Sandra Skeppar - kollega SkLT

Vännerna minns Gösta Karlsson: "Fantastiskt trevlig"

Publicerad 28 feb. 2020 14:44

Journalisten, nöjesarrangören, frimärksgeneralen Gösta "Gökas" Karlsson är död. Han avled i sitt hem natten till fredag, 81 år gammal. Vännerna och kollegorna minns en social, nyfiken och mycket trevlig man.

– Gösta var mysig gubbe, säger nära vännen Bert Karlsson.

Gösta Karlsson och Hans Menzing jobbade tillsammans på Skaraborgs läns tidning under många år. Hans minns Gösta som en duktig journalist, jordnära och social.

Entreprenören Bert Karlsson lärde känna Gösta Karlsson för många år sedan när han som ung kom till Skara på 60-talet.

– Han var en av de första jag hade kontakt med i stan och det var tack vare Gösta som jag kom in i nöjesbranschen, när han började boka dansband, berättar Bert Karlsson.

Han rekryterade Gösta Karlsson som chef när Köpstaden öppnades och de blev nära vänner. Familjerna åkte på semester tillsammans.

Relaterat: [Gösta Karlsson har gått ur tiden](#)

Bert beskriver Gösta Karlsson som en snäll person som inte ville störa.

– Vi hade daglig kontakt och pratade om allt möjligt. Vi hade inte alltid samma uppfattning, men det hade ingen betydelse. Han var en av mina närmaste vänner.

Gösta Karlsson och Leif Nordh blev nära vänner. De var engagerade i samma föreningar, bland annat Skara idrottshistoriska sällskap dit bland annat Benno Magnusson kom.

Kunde "allt"

En annan nära vän till Gösta Karlsson är Leif Nordh, tidigare bankdirektör, mäklare och politiker i Skara. De lärde känna varandra 1988 när Gösta Karlsson utsågs till jubileumsgeneral för tusenårsfirandet. Då var Leif Nordh ledamot i kommunstyrelsen. Sedan dess har de jobbat tillsammans i många olika sammanhang och föreningar.

– Han var en väldigt trevlig och bra kamrat. Vi hade många gemensamma intressen och blev väldigt goda vänner. Gösta hade många strängar på sin lyra och kunde "allt". När min hustru gick bort för fem år sedan var han ett stort stöd, säger Leif Nordh, som har många goda minnen av Gösta Karlsson.

– Han fyllde ju år på annandag jul och hade alltid stora kalas. Då kom det mycket folk från nästan hela Sverige.

Jordnära och social

Hans Menzing var redaktionssekreterare på Skaraborgs läns tidning när Gösta Karlsson arbetade som lokalreporter i Götene. Han minns en jordnära och duktig journalist.

– Det var alltid så roligt att jobba med Gösta, han tog ner allt på jorden. Han hade en förfärligt bra journalistisk blick och såg allt ur vanligt folks perspektiv. Han var enormt effektiv och hann med mycket annat utöver sitt jobb på tidningen. Han var hjälpsam, trevlig och rolig.

Göstas sociala förmåga var också till god hjälp i jobbet.

– Han kände alla människor i Götene. Händes det något så sa han att där känner jag någon, så det kan jag nog få fram något om, berättar Hans Menzing.

Hans brukade mest hålla till på centralredaktionen i Skara, men Gösta Karlsson lyckades ibland få honom med sig ut på reportage.

– Gösta hade en enastående förmåga att lura ut mig. Kan du inte följa med, sa han, så jag var med och gjorde flera jobb. Det var bra, säger Hans Menzing.

Gösta Karlsson tittade ofta in på SkLT:s redaktion - här tillsammans med Hans Menzing.

"Jag är Gösta"

Elisabet Stålmarm, tidigare journalist, turistchef och politiker i Skara, minns också en duktig yrkesperson. Hon fick bokstavligen gå i hans fotspår när den mångsysslade Gösta Karlsson under några månader behövde en vikarie på Göteneredaktionen.

– Jag sa alltid när jag skulle intervjua folk, att det är jag som är Gösta, då öppnades alla dörrar. Han var så välkänd och det i ordets rätta bemärkelse. Men han var ingen mes, han kunde säga ifrån och gjorde det på ett bra sätt. Gösta gav mig goda råd och kritik när det var befogat, förklarar Elisabet Stålmarm.

Deras banor kom att gå samman flera gånger i livet. När Gösta var [jubileumsgeneral för tusenårsfirandet i Skara](#) skrev Elisabet om honom i tidningen och senare samarbetade de vid flera tillfällen.

– Han hade en folklig förankring. Det var alltid kul att träffa honom och vi kunde utjuta oss över det som var bra och det var mindre bra i Skara. Jag kommer att sakna honom.

Gösta Karlsson hade ett stort frimärksintresse och var under lång tid ordförande i Skara frimärksklubb. Intresset förde honom runt jorden.

Vännerna och kollegorna minns Gösta Karlsson som en gladlynt person, som aldrig höjde rösten. "Men någon mes var han inte", understryker Elisabet Stålbom.

En nyfiken man

Gösta Karlsson fortsatte sin journalistiska gärning efter pensionen, skrev porträtt – bland annat serien Gösta knackar på, recensioner och artiklar från olika evenemang och föreningsammanskomster. Hans Menzing minns hur han, vid ett tillfälle frågade Gösta efter att han varit på ett möte och skrivit om det, varför han gick på sånt. Svaret han fick var en typisk Gösta-replik:

– Jag är så jäkla nyfiken och när jag ändå går dit, så kan jag lika gärna skriva om det.

Relaterat: [30 år efter tusenårsfesten - minns du firandet?](#)

Även efter pensionen hade Gösta Karlsson många järn i elden. Han var engagerade i många föreningar, följde politiken nogsamt och höll sig ajour med det som hände i Skara.

*Sven-Olof Ask fick dagligen besök när han jobbade på biblioteket av Gösta Karlsson.
Då utbytte de nyheter.*

Intresset för omvärlden bar Gösta Karlsson med sig genom livet. Han brukade alltid gå på kommunens fullmäktigesammanträden och kom dagligen till morgonmötet på SkLT:s redaktion för att förhöra sig om senaste nytt.

– Även på slutet hade han nyfikenheten. Han kom upp till mig på biblioteket en gång i veckan för att prata. Då blev det lite nyheter åt båda håll. Han var en fantastiskt trevlig person. Jag har aldrig hört Gösta bli arg, det låg inte för honom, konstaterar Sven-Olof Ask, som fram tills nyligen jobbade på Stifts- och landsbiblioteket i Skara innan han gick i pension.

Han träffade Gösta Karlsson på 70-talet genom Odd Fellow och frimärkesklubben, där Gösta var ordförande.

– Han skötte det på ett utmärkt sätt och hade ett ovärderligt nätverk. Han har betytt mycket för föreningslivet i Skara.

Sven-Olof Ask har bara ljusa minnen av Gösta Karlsson. Ett av dem är från i somras. Då möttes Orvar Svensson, känd tidigare krögare i stan, Leif Nordh, Sven-Olof Ask och Gösta Karlsson varje eftermiddag i bersån framför Skarahemmet.

– Vi pratade personhistoria, vem som är släkt med vem, gubbasnack. Nu är både Orvar och Gösta borta, det är tråkigt.

Jenny Åberg

Gösta Karlsson

Pappa somnade in i natt efter att ha haft det riktigt kämpigt de senaste två veckorna.

Jag skriver riktigt kämpigt för det var det verkligen. Det var synd om honom. Det senaste året har varit jobbigt för honom då han fått amputera båda benen, mist sin son och varit allmänt dålig. Men det är det sista året. Pappa och jag pratade en hel del under det här året och om hans liv. Det som gör mig varm en morgon som denna är det han sa till mig en gång i höstas - Jag har i alla fall fått ha 80 roliga och bra år och jag är nöjd med det.

Och roligt har han verkligen fått haft det, även om alla drabbas av sorger då jag tänker på Mamma som gick bort 1999. Men pappa gick vidare och träffade som tur var Olga som har varit och är en underbar människa.

Jag bad pappa att i 50-årspresent få en bok av honom som handlade om hans liv. Det är det enda jag vill ha av dej sa jag. För han berättade ju nästan aldrig sina fantastiska stories från livet. Jag fick boken och det är den finaste present jag fått. Han hade lagt ner mycket jobb och skrivit om hela livet. Allt om att hur det var att växa upp ensam med sin mamma, min farmor Berta då hans pappa gick bort när han var 14 år. Det var tufft men farmor jobbade stenhårt och kämpade ihop pengar så pappa skulle få en utbildning.

Det stod i boken om hur han kom i kontakt med den musik han älskade mest – jazzen, och hur han från att i början skriva en egen tidning till att bli Topsy som ägde den legendariska jazzklubben Nalens "springpojke" och jobbade där under många händelserika år. Han skrev givetvis om hur han såg den absolut vackraste tjej han sett när han såg min mamma i en parfymbutik och gav sig den på att få dejta henne. Trots morsans ointresse från början så gav hon med sig och gick ut med den halvtokige och lite halvt nördige Skövdebon – min pappa. Antagligen inte alls vad mamma hade tänkt sig att träffa en jazztokig frimärksamlare handelsresande man i parfym. Men så blev det och de gifte sig i Paris och de ser så lyckliga ut på bröllopsbilderna som togs vid Eiffeltornet. Och lyckliga blev dom.

Jag hade förmånen att växa upp i ett hem där jag inte hörde ett gräl under hela min uppväxt. Det var kärlek och värme. Visst – mamma kunde vara allt annat än glad då pappa som älskade

att dra hem polare efter Odd Fellow på torsdagskvällen för en eftergrogg hos oss. För så var han. Öppen och ville alltid ha vänner nära till hands. Och vänner hade han. Överallt. Ett varmt socialt geni.

Det finns hur mycket som helst att skriva. Om hur han kom till sitt älskade Skara och som blev hans hemort tills i natt. Det fantastiska jubileum han ordnade för Skara 1988. Ett jubileum där jag har tre stora klippböcker med reportage om det året. Om åren som redaktör på tidningen – inte minst de åren han hade hand om Götene/Kinneulle där han kände ALLA. Från rika slottsgubbar till folk som bodde i stugor. Han hittade stories om alla. Alla var lika viktiga. För sådan var han. Gjorde ingen skillnad på folk. Jag älskade att åka med honom på sina reportageresor på Kinneulle och jag hade frågesport med honom. Vem bor där pappa? Han kände till alla. Det var så jag började skriva också. Pappa lät mig skriva vissa reportage och var stolt som en tupp över det faktum att jag gillade att skriva. Jag har fått ärva många goda egenskaper av honom. Hans kreativa ådra och hans sociala sätt att vara.

Under min uppväxt var pappa den som alltid körde brorsan och mig och våra polare till konserter. Det var så solklart för honom. Han älskade musik och han visste att vi älskade musik. Det kunde vara långa resor. Tur och retur Lund för att se Black Sabbath. Köra dit – sitta i bilen och vänta på oss – och sen köra hem. Det var självklart för honom. Tack för det pappa. Där och då såddes mitt frö till musikintresset. Vi var på Springsteen ihop 1985 och gjorde ett stort mittuppslag i Skaratidningen

FAR OCH SON PÅ BRUCE SPRINGSTEEN där vi skrev varsin recension ur två perspektiv.

Jag kan sitta hela dagen och skriva fantastiska historier från hans live – allt ifrån när Stan Getz bodde hos morsan och farsan, eller när Stikkan sa till pappa i Brighton då Abba vann – Fan Gökas, jag tro det händer nu... till alla de fester vi hade på altanen i vår familjs älska Villa Flora i Hjo då pappa bokade alla gig på Hotell Bellevue under hotellets glansdagar på 70-talet. Ja som sagt det och mycket mer.

Men vi struntar i det nu. Vi tänker våra egna tankar om Pappa istället och jag hoppas alla med ett leende på läpparna. För det är så han vill att vi ska minnas honom.

Jag kom förresten på att jag inte ens nämnt hans liv inom filatelin som tog honom jorden runt på reportageresor. Ett jobb han hade i över 40 år. Men det får bli en annan gång... Det enda illa jag har att säga om mannen i mitt liv – pappa – är att han var en usel kock och att han inte ens visste var dammsugaren står. Men det glömmer vi nu.

Nu är det över. Hans jobbiga sista tid, men han lever vidare i oss alla. På olika sätt - men garanterat på ett fint sätt.

Älskar dig pappa.

Pär